

Γιατί χαιρείται ο κ. Σαμαράς;

του Γιάννη Μηλιού

Λίγο πριν την αλλαγή της χρονιάς, ο κ. Σαμαράς δήλωσε ότι το 2013 θα είναι έτος ανάκαμψης, η χρονιά που «η χώρα θα κάνει το άλμα στο μέλλον». Είναι βέβαιο ότι δεν τον πιστεύει κανείς, καθώς μόλις τον Οκτώβριο του 2012 ο ίδιος άνθρωπος δήλωνε ότι η ανάκαμψη της οικονομίας θα ξεκινούσε το 2014 και ότι το χρέος ήταν βιώσιμο! Δε χρειαζόταν βέβαια να γίνει και επαναγορά ομολόγων τότε, πόσο μάλλον κούρεμα του χρέους, αυτά τα λέγαμε μόνο εμείς, οι «λαϊκιστές του ΣΥΡΙΖΑ».

Σήμερα δύο μόλις μήνες μετά έχει αποδειχθεί ότι ούτε το κουρεμένο κατά 40 περίπου δις χρέος μπορεί να γίνει βιώσιμο, ούτε η οικονομική κατάσταση αλλάζει. Αντίθετα η οικονομία βυθίζεται σε ολοένα και χειρότερη ύφεση. Μας έμειναν μόνο τα βάρβαρα μέτρα τους, η παραίτηση της κυβέρνησης από κάθε ασυλία απέναντι στους δανειστές της, και η δέσμευση του κ. Σαμαρά ότι αν ο κόσμος της εργασίας αντιδράσει κατά την εφαρμογή αυτής της πολιτικής θα ψηφίζει νέα μέτρα κάθε μήνα.

Και όμως ο κ. Σαμαράς παριστάνει ότι χαιρείται μπροστά στις κάμερες και μεταθέτει την ανάκαμψη για το 2013! Ο κ. Σαμαράς τολμά να «λυπάται», όπως και προεκλογικά, για τις χαμηλές συντάξεις την ώρα που τις μειώνει κι άλλο, για τις χαμένες θέσεις εργασίας, την ώρα που μήνα με το μήνα η ανεργία αυξάνεται αλματωδώς, τολμά να μιλά για πάταξη της ανομίας την ώρα που καλύπτει τον κ. Βενιζέλο και συνεχίζει την πολιτική φοροαποφυγής για το μεγάλο κεφάλαιο.

Όλοι οι σοβαροί αναλυτές προβλέπουν ότι αν εφαρμοστούν τα μέτρα, η ύφεση το 2013 θα είναι τουλάχιστον της τάξης του 5% και ότι θα χρειαστεί νέο κούρεμα του χρέους, τουλάχιστον διπλάσιο από το προηγούμενο. Από πού πηγάζει η αισιοδοξία του κ. Σαμαρά για ανάκαμψη το 2013; Πού βασίζεται ο «έγκυρος» κ. Στουρνάρας (αυτός που προέβλεπε το 2010 ότι «θα βγούμε στις αγορές» το 2011) για να καταλήξει ότι στο 3ο τρίμηνο του 2013 θα υπάρξουν θετικοί ρυθμοί μεγέθυνσης; Όσο κι αν ψάξει κανείς στις δηλώσεις και τις συνεντεύξεις τους δε θα βρει ούτε ένα ορθολογικό επιχείρημα. Η μόνη καραμέλα που αναμασούν δίχως αιδώ είναι ότι θα υπάρξει «αλλαγή κλίματος», «αλλαγή ψυχολογίας».

Τι εννοούν όμως οι κύριοι της κυβέρνησης όταν λένε ότι θα υπάρξει «αλλαγή κλίματος», δηλαδή θετικές προσδοκίες, σε μια οικονομία της οποίας οι μεταποιητικοί κλάδοι συρρικνώνονται, παρότι έχουν περικοπεί οι πραγματικοί μισθοί στον ιδιωτικό τομέα κατά περίπου 30%; Δυστυχώς και πάλι, αν προσέξει κανείς τις δηλώσεις τους προκύπτει ότι υπόσχονται μόνο νέες περικοπές και μειώσεις και την αναγκαία καταστολή που θα τις συνοδεύει.

Απευθύνονται δηλαδή αποκλειστικά στους επιχειρηματίες, Έλληνες και ξένους, και τους λένε ότι οι περικοπές μισθών και δικαιωμάτων (αυτή η αρχαία μέθοδος «αύξησης της απόλυτης υπεραξίας») θα αυξήσουν τα κέρδη τους και θα κάνουν φθηνότερες τις εξαγορές δημόσιων περιουσιακών στοιχείων. Τους υπόσχονται επιπλέον, ότι θα καταστείλουν με αποφασιστικότητα και πυγμή κάθε αντίδραση που θα υπάρξει, στο νέο γύρο περικοπών που θα προωθήσουν το αργότερο μέχρι το τέλος Μαρτίου.

Αλήθεια, τι είδους «οικονομική ανάπτυξη» επιδιώκουν με αυτήν την πολιτική; Η απάντηση, δυστυχώς, για την πλειοψηφία της κοινωνίας είναι τρομακτική: Ανάκαμψη των κερδών και ενίσχυση του εργοδοτικού δεσποτισμού μέσα από την υποτίμηση της ζωής της πλειοψηφίας, μέσα από τη συμπίεση των ιστορικά κατακτημένων αναγκών των εργαζομένων, μέσα από το βίαιο φθηνάιμα, με μοχλό το κράτος, της αξίας της εργασιακής δύναμης. Με γκλοπς, δακρυγόνα και αντλίες νερού

ελπίζουν ότι θα κάμψουν τις αντιστάσεις της ελληνικής κοινωνίας, έχοντας αφαιρέσει το μέλλον της νέας γενιάς.

Είναι αδήριτη ανάγκη να μην τους αφήσουμε να ολοκληρώσουν το έργο τους!